

אלכס אחי

קשה, קשה להתרגל למחשבה, שאלכס אחי איננו עוד, כי שוב לא אראה אותו בדאגתו לי ולאמא. והוא כה ידע לדאוג, להתמסר לנו, בלי להרבות דברים: בשתיקה.

לא קלים היו ימי ילדותו. בעצם שנות המלחמה העולמית הראשונה נתייתמנו מאבא, ואלכס בן החמש הוכנס לבית יתומים. מוסד זה, שהטיפול בו הניח אמנם את הדעת, השפיע על אופיו של אלכס: הוא נעשה סגור, מתבודד ושתקן. למד בבית הספר עממי והצטיין בלימודים, שקדן היה. תמיד דאג לנו, לאחיו ולאחיותיו הקטנים. באהבה ובקפדנות שמר על ספרי הלימוד ועל כל דבר שיכול היה להעניק לנו, וכשהיינו מגיעים ללימודים היינו מקבלים את ספריו נקיים ושלמים כחדשים. כשסיים את בית הספר העממי נכנס לעבודה בבית-מסחר, בכדי שיוכל לפרנס את עצמו.

שנת שלושם ושלוש, היא שנת עליית היטלר לשלטון בגרמניה וכל הכרוך בכך, זיעזעה אותו והביאה משבר בחייו. עזב את עבודתו, אותנו, נכנס ל'החלוץ', יצא להכשרה, עלה ארצה והצטרף לקבוצת גשר.

לא הרבה סיפר לי על חייו בארץ, שכן רוב הזמן לא היינו יחד, אך ידעתי: מלווה הוא וחי את חיי המשק בכל שלביו ובכל התלבטויותיו. כמה נצטער שלא הצליח להתקשר לענף-קבע, אף-על-פי שמצא עניין בכך ועבד בכל עבודה שהוטלה עליו, כמו שרגיל היה לומר: "גם אלכסים נחוצים למשק".

עם כל שתקנותו והתבודדותו אהב חברה וגם התגעגע לחברים קרובים. הוא ידע לרכז חברים הקרובים לרוחו, או שמתהלכים בודדים ושתקנים כמן הצד. הרבה ימי חייו במשק היה עסוק בענייני בטחון, מזה שנים בתור נוטר. הוא העריך את התפקיד שהוא ממלא כאיש-השורה הנשלח למקום הנחוץ להגנה. אף על פי שלא פעם חשב שהעניינים האלה גרמו לא מעט לאי-קביעותו בענף – לא התלונן, לא רטן וקיבל הכל בהבנה.

עם תחילת מלחמת השחרור בסביבה שלנו, היה מן הראשונים בצמח, בפעולה בלוביה. קשים היו עלינו ימי עין-זיתים. רבה היתה חרדתנו לו. לא ידענו למה הוא הולך בהישלחו לפעולה האחרונה. סיפר שהוא יוצא לאימונים לכפר תבור, ולא דאגנו לו. חשבנו: יושב הוא לו ומתאמן. והנה הסתננו שמועות על קרב צמח, חמישה ימים התהלכתי חרד ודואג. חקרתי את האחראיים לענייני הבטחון אצלנו, התרוצצתי מאיש לאיש, עד שנודע לי אחר כך שגם אלכס בין הנופלים.

ברוך